

Het Centrum Ronde van Vlaanderen

Daniël Rewijk

In het Olympic Experience, het nieuwe nationale sportmuseum in het Olympisch Stadion, heet het te gaan om de helden en hoogtepunten uit honderd jaar Nederlandse sport. Zulke termen geven in Vlaanderen te weinig resonantie. De leus van het Centrum Ronde van Vlaanderen te Oudenaarde luidt: De Ziel, De Helden, Het Epos.

Bij binnenkomst begint het al. Iedere bezoeker mag uit een lijst van twaalf renners een alter ego kiezen. Elf Belgen (waaronder Merckx, de Rikken Van Steenberghe en Van Looy, Briek Schotte en Edwig van Hooydonk) en een Nederlander staan op de lijst. Ik kies de Zeeuw Jan Raas, wat ik nog kracht bij zet door € 2,50 van de toegangsprijs af te zeuren. In het museum word je vervolgens getest op de kennis die je van je alter ego hebt. Dit gebeurt vooral op basis van quotes van de betreffende renner.

Jan Raas maakte studie van zijn concurrenten. Van elke vluchtmakker wist hij de sterke en zwakke punten. Daarnaast liet hij zich door alle rumoer rond Vlaanderens Mooiste niet van de wijs brengen. Raas bleef kalm en reed berekenend. Dit speelde een belangrijke rol in de twee overwinningen die hij in de Ronde wist te behalen. Als Jan Raas ergens zijn zinnen op zette, was de kans groot dat hij het gewenste resultaat behaalde.

Alles in het Centrum Ronde van Vlaanderen is zo ingericht dat de bezoeker met z'n neus op het onderwerp gedrukt blijft. Je wordt als het ware ondergedompeld in het Vlaamse wielrennen. Niet alleen de rol van de groten wordt belicht, ook de kleine renners, de knechten en waterdragers krijgen aandacht. Er wordt een indruk gegeven van wat het voor een renner betekent om Vlaanderens Mooiste te rijden. Geen detail blijft onopgemerkt. De benadering is een zintuiglijke, meer dan een verhalende.

Je hoort en ziet het in de film die om het half uur in het auditorium gedraaid wordt. Het is een rappe montage van langsflietsende coureurs, ploegleiderswagens en motoren, met alle geluiden die bij de karavaan horen. Je voelt het aan de verschillende soorten kasseien (er zijn rode, groengrijze en grijze, hardere en zachtere, die goed in verband liggen en die schots en scheef liggen,

uit de Ardennen en uit Duitsland) die je in het museum kunt betasten. Het komt tot uiting in de bonte collage koerstruiken die bij de ingang staat opgesteld.

Het Londense ontwerp bureau Event Communications (dat ook het Ieperse "In Flanders Fields" vorm gaf) en de Vlaamse schrijver en journalist Rik van Walleghem, die verantwoordelijk was voor de inhoud, komen dichtbij het grijpen van het ongrijpbare: de Vlaamse wielercultuur. Dit was ook de opzet dus kun je het museum geslaagd noemen.

Een hoogtepunt van de belevenis tentoonstelling is een fietsergometer, waarop de bezoeker virtueel de Oude Kwaremont op mag rijden tegen Peter van Petegem. Virtueel leed ik een bittere nederlaag tegen Van Petegem én tegen de wielervrienden waarmee ik het museum bezocht. 's Middags op de echte Kwaremont merkte ik dat de echte beleving buiten ligt, op de kasseien en Vlaamse hellingen. Hier kon ik de nederlaag tegen m'n vrienden recht zetten. Tegen Van Petegem natuurlijk niet. Dat zou onmogelijk en bovendien heiligschennis zijn.